

ה"ת 22415/05 - אמינה חסן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

ה"ת 24-05-22415 חסן נ' נוף הגליל
תיק חיזוני:

לפני	כבוד השופט ראייד עומר
מבקשת	אמינה חסן
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

1. מונחת בפני בקשה להחזרת תפוס (להלן: רכב מ.ר 7650754) לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) {נוסח חדש} התשכ"ט-1969.

רקע עובדתי

2. על פי האמור בבקשתו, ביום 28.04.2024 נתפס הרכב נשוא הבקשת לאחר שביום 26.04.2024 בן זוגה של המבוקשת מר ניאור חסן הסיע לכארה שווה בלתי חוקי. לפי הנטען, המבוקשת הינה הבעלים של הרכב אשר משמש אותה למטרות פרטיות ומשפחתיות, בין היתר משמש אותה להסעת חמת' ילדיה למסגרות הלימודים.

3. המבוקשת טענה כי עד כה טרם הוגש כתוב אישום נגד נהג הרכב, וכי עבירות הסעת שווה בלתי חוקי לא מחייבת חילוט הרכב במידה ווגש כתוב אישום.

4. לטענת ב"כ המבוקשת הרכב נתפס בניגוד לנוהלים ובניגוד לדין ונטען כי המבוקשת לא זומנה לשימוש ולא קיבלה לידיה טופס אשר מעיד על תפיסת הרכב.

5. ב"כ המבוקשת טענה כי בשלב זהה עומדת לבקשת ולמסיע חזקת החפות היה וטרם הוגש בעניינו כתוב אישום. לטענת ב"כ המבוקש אין בכוונה לחילוט הרכב בעתיד בכדי להוות עילה להמשך החזקתו לתקופה ממשוכת.

6. המבוקשת עטרה לעורק איזון בין מידת הפגיעה בזכותו הקניינית של אדם לבין האינטרס הציבורי והשגת תכלית ההליך הפלילי וביקשה להורות על החזרת הרכב לבקשתו תוך שציינה כי החזקת הרכב בידי המשטרה פגע פגעה ממשיכת בזכותו הקניינית של המבוקשת.

7. בדיעו אשר התקיים בפניי ביום 27.05.2024 ב"כ המבקשת חזרה על האמור בבקשתה, והוסיפה כי נשמעה הצעה והסכמה לתנאייה, אך לא הייתה הסכמה לרכיב של הפקדה כספית נוכח המצב הכלכלי.

8. מנגד המשיבה התנגדה לבקשתה, המשיבה נימקה כי המדבר ברכב ששימוש לביצוע עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי וכי המדינה עומדת על חילוט הרכב. לטענת המשיבה רכב שוויו מעל ל- 120,000 ₪ יש צורך בהפקדה של 30% משווין.

9. לחופין לטענת המשיבה, יש אפשרות לחייב שווי של הרכב וזאת לפי התקנון החדש של חוק הכנסת לישראל.

10. יתר על האמור ב"כ המשיבה טענה כי הייתה ונעbara עבירה ברכב נשוא בקשה זו אין לנאים כל זכות ברכב, וכי הפקדה בסכום נמוך מעוררת עקרונות החילוט ואפשרות המדינה לטעון ולקיים את כל שווי של הרכב.

11. בנסיבות אלה המשיבה התנגדה לבקשת להחזיר תפוס או לחופין ככל ובית המשפט יראה לנכון להורות על שחרור הרכב, התבקש להורות על הפקדת פיקדון בסך של 30% משווי הרכב ולהורות על צו דיספוזיציה לטובת המדינה.

דין והכרעה

12. המדבר בבקשת רכב לבקשת אשר נעbara בו לכואורה עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי על ידי בן זוגה של המבקשת.

13. סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין האזרחי (מעצר וחיפוש) {נוסח חדש}, התשכ"ט-1969 - מסדיר את המქור הנורמטיבי לתפיסת חפצים בידי המשטרה וקובע כדלקמן:

" **רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעbara, או עומדים לעבורה עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניตน שכבר בעד ביצוע העבירה או באמצעות לביצועה.**"

14. דהיינו, כל אחת מן החלופות המועלגנות בלשון הסעיף עשויה לשמש מקור לתפיסת החפץ, וכל חלופה משקפת תכלית ספציפית משלה.

15. בעניינו המדבר ברכב אשר נעbara בו לכואורה עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי על ידי בן זוגה של המבקשת. בשלב זהה די בקיומו של חישד סביר לביצוע העבירה לצורך החזקת הרכב בידי המדינה.

16. במהלך הדיון אשר התקיים בפניי ביום 27.05.2024 עיקר טענות המשיבה התמקד בנושא חילוט הרכב, לא הוצאה בפניי כל ראייה המניחה את הדעת על קיומו של חשד לביצוע העבירה על ידי הנהג ולחלווף לא מצאת אינדיקציה כי נגד הנהג הוגש כתוב אישום המצביע לו ביצוע עבירה ברכב.

17. על אף האמור היה והמבקש לא חלקה על כך כי המשטרה תפסה את הרכב לאחר שנעבירה באמצעות עבירה לכוארה, אני סבור כי לא נפל כל פגם בהחלטתו של קצין המשטרה בדבר תפיסת הרכב.

18. מן המיותר לצין כי, בבאו בית המשפט לדון בבקשת להחזרת תפוס, בית המשפט נדרש לבדוק אם מתיקיימת עילה להמשך תפיסת החפץ בידי המשטרה, ואם אכן מתיקיימת עילת המשך החזקת החפץ, בית המשפט נדרש לבדוק אם ניתן להשג תכilit התפיסה באמצעות חלופה שבפגיעתה בזכות הקניינית של אדם פחותה יותר. כפי שכבר נפסק בראע"פ 1792/99 אליו גאלן' משטרת ישראל:

"לא יעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים מעבר לפגיעה שהייתה עצם התפיסה ומכאן עשויה שתימלוד חובה המוטלת על המשטרה ועל בית-המשפט בתשובהו לביורות על מעשי המשטרה, לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראייה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בעבלים במידה העולה על הנדרש".

19. להבנתי, בענייננו מטרת התפיסה הינה לאפשר למשיבה לעתור לחילוט הרכב. לעניין החילוט, סעיף 12ב15(ב) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952 המורה כי: "הורשע אדם בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1א) או (ג9) או 12ב3, יצווה בית המשפט, נסף על כל עונש, על כל חילוט רכוש שהוא אחד מאלה, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מטעמים מיוחדים שיירשמו:

(1) רכוש של הנידון בקשר לעבירה, ובכלל זה דירת המגורים או העסק שבום נעבירה העבירה;

(2) רכוש של הנידון שהוא שווה ערך לרכיב קשור לעבירה."

20. בשלב זהה איני שולל קיומה של עילת התפיסה, ואני חולק על הצורך הרתעתי ועל הצורך בהחמרה בענישתם של מושעים בעבירות אשר עלולות להיות סיכון ממש לשalom הציבור וביטחון המדינה וזאת נוכח המצב הביטחוני השורר במדינה בעת קשה זו.

21. אולם על אף האמור, יש לאזן בין הזכות לקניין ומידת הפגיעה בתובע הזכות לבין שיקולים שבאינטרס הציבורי.

22. בראע"פ 342/06 בית המשפט דין בשיקולים והתנאים שבהם ראוי לעשות שימוש בסמכות שחרור התפוסים המעוגנת בסעיף 34 לפיקודת סדר הדין הפליל. שם נקבע כי:

עמוד 3

"בצד זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקניין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חסוד או נאשם (או צד שלישי) הנטאפים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לביצוע עבירות. שיקולי האיזון הנדרשים לעניין פגיעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקניין, בשל עצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במידרג זכויות האדם. עם זאת, קווי הבדיקה ומסגרת הנition החקתית דומים אלה לאלה, בשל התכליות המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכושו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשתתף האינטרס הציבורי. כך הוא לעניין מעוצר אדם, וכן הוא לעניין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע".

23. עם זאת על אף קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה ברכב ועל אף^K שקיימת אפשרות לחייב הרכב וזו את למרות שהחשוד בביצוע העבירה אינם הבעלים של הרכב, אני סבור כי יש מקום לאפשר שחרור הרכב תוך קביעת תנאים שיבטיחו תכליות החילוט בעתיד.

24. לאחר ש核实תי את מכלול השיקולים כפי שהובא לעיל מצאתה הרכב לידי המבקשת בכפוף לתנאים הבאים:

1. המבקשת תפקיד סכום של 7,500 ₪ בכספי בית המשפט.
2. חל איסור על כל דיספוזיציה ברכב.
3. המבקשת תחתום על התcheinבות עצמית בסך של 30,000 ₪
4. הרכב יעוקל לטבות המדינה.

ניתנה היום, כ"ז איר תשפ"ד, 03 يونيو 2024, בהעדר הצדדים.